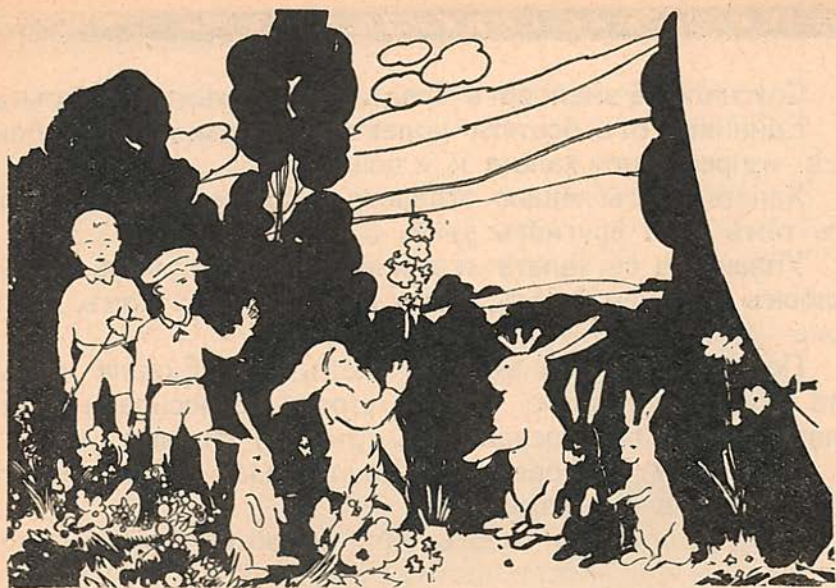

ГОРСКИЯТЪ ЦАРЬ

ТРЕТА КАРТИНА

Друго мѣсто въ планината. Въ дъното гора. Птици пѣятъ.
Влизатъ три зайчета.

I ЗАЙЧЕ. Мила царкиньо, защо си толкова тѣжна?

ЦАРКИНЯТА. Много ми е жалъ за баща ми. Горскиятъ, колко ли мисли за мене!

II ЗАЙЧЕ. Забрави, царкиньо, че си била нѣкога царска дъщеря, защото никога вече нѣма да станемъ деца. По-добре стани весела като насъ. Ще тичаме, ще играемъ изъ гората. Та нима и тукъ не е хубаво?

ЦАРКИНЯТА. Ще се помжча да стана весела. Може би и да навикна на живота въ гората. Но сега не мога. Само три дни!...

I ЗАЙЧЕ. Знаешъ ли, царкиньо, че твоятъ баща е изпратилъ хора да те търсятъ изъ цѣлата планина? Защо не се опиташъ да имъ се обадишъ?

ЦАРКИНЯТА. Да, срѣщахъ и азъ такива хора, но смѣя ли да се приближа до тѣхъ?

II ЗАЙЧЕ. Вѣрно. Опасно е. Когато горскиятъ царъ ме обърна и мене на зайче, азъ три пѣти ходихъ до нашата кжца, но моятъ баща не ме позна и ме подгони съ пушката. Едва избѣгахъ.

I ЗАЙЧЕ. Нали горскиятъ царъ каза: не може да ни убиятъ съ куршумъ?

II ЗАЙЧЕ. Да, но кой знае. Може да ни лъже!

I ЗАЙЧЕ. А защо нито единъ отъ насъ не е улученъ отъ ловцитѣ.